

BONG BÓNG NƯỚC

Trời sắp mưa. Mây đen kéo lại. Một tiếng sấm vang trời. Và mưa... những hạt mưa cứ to dần, to dần giăng mờ khắp nơi. Tôi lại quên đem áo mưa như mọi lần.

Uớt hết. Tôi ôm cặp đứng nép vào vách hiên. Từ xa có người đi lại. Cô chủ nhiệm. Thôi rồi, đã bao lần cô la vì cái chuyện không đem áo mưa.

- Có ai đón em không?

- Thưa cô không ạ!

Mưa mỗi lúc một nặng hạt hơn. Năm phút, mười phút và lâu hơn nữa. Chỉ có hai cô trò đứng trú mưa.

Bóng tối tham lam liềm dần những mảng sáng còn sót lại.

- Về thôi - Cô vừa nói vừa cời áo mưa đưa cho tôi.

- Chờ tí nữa đi cô.

Trời vẫn không dứt mưa. Những bong bóng nước bồng bênh trôi trước mặt hai cô trò. Bong bóng nước, bài hát bà thường hát ru.

" Trời mưa bóng bóng phập phồng

Mẹ đi lấy chồng con ở với ai".

Không hiểu sao bà lại thường ru tôi bằng bài hát đó.

- Về thôi em. Mưa bong bóng lâu tạnh lắm. Cô choàng áo mưa lên người tôi. Hơi ẩm từ người cô toả ra.

Ngoại ơi.

Tôi bật khóc.

- Uớt hết. Sao em không chờ tạnh mưa rồi về?

- Sợ cha con anh chờ . Thấy chồng thân thiết, tôi ngập ngừng:

- Mai mình về thăm con nghe anh.

- Sao! Nó bệnh à?

- Không lâu quá, với lại mai chủ nhật...

- Chủ nhật phải chờ lucky đi mua sắm. Sau giọng nói lạnh lùng đó, tôi đã hiểu. Người lớn mà.

Thuở nhỏ sao mà tôi thích làm người lớn , để muốn hiểu những điều mà người lớn không dám hiểu bao giờ. Hồi ấy, nép vào lòng bà tôi hỏi:

- Ngoại ơi, sao mẹ không ở với con?

- Vì bà cần con.

- Thế mẹ không cần con? Vậy là mẹ không thương con.

- Không. Mẹ thương con chứ. Nhưng người lớn làm gì cũng có lý con ạ.

Đó là ngày mà tôi đã gào khóc đòi theo mẹ. Rồi thưa dần, những ngày mẹ đến thăm. Tiếng khóc tôi cứ nghẹn dần. Mẹ chỉ còn là bóng mờ trong tôi.

- Không! Tôi vùng dậy cố nén giọng.

-Mai em về thăm con, anh đưa Lucky đi mua sắm một mình cũng được.

- Anh biết gì mà mua? - Thì nó thích gì anh mua vậy.

- Cô im đi. Anh gằm lên trong chăn.

Đồng hồ điểm 1 giờ. Đêm dài quá. Hồi đó thấy bà ít ngủ tôi hỏi và bà bảo:" Người già thường thế". Tôi rùng mình. Vậy là mình đã già ư!

Khi tôi 7 tuổi, cái năm thứ bảy của cuộc đời, tôi đã biết tủi thân. Biết khóc lặng lẽ khi mẹ đến thăm. Biết cúi mặt khi người ta nhắc đến bố. Vâng. Tôi bắt đầu thành người lớn khi bà qua đời. Bao nhiêu tuổi lúc đó nhỉ? Mười ba hay mười bốn tuổi gì đó. Mẹ đã không đón tôi về. Mẹ gửi tôi cho những người hàng xóm với 20 con gà, 20 cây dứa và 100 cây ớt. Mẹ đi.

Người ta chê trách mẹ, tôi ngồi nghe chết lặng. Có người nhiệt tình mắng nhiếc mẹ thậm tệ. Tôi khóc. Tôi không biết nói gì vì bà đã bảo:" Người lớn làm gì cũng có lý do". Lúc đó tôi chưa biết mẹ làm vậy đúng hay sai. Mẹ lướt qua tuổi thơ của tôi nhanh quá.

Tôi thương khóc, nhất là những hôm trời mưa bong bóng. Như ngày nào tôi đã khóc khi cùng cô giáo đi về trong mưa. Và cũng một đêm mưa, bong bóng nổi đầy sân mẹ trở về với tôi. Tôi muốn gào lên để trút hết bao nỗi cay đắng, uất ức. Nhưng thấy mẹ đứng đó, nhỏ bé trong chiếc áo mưa như hình bóng của bà.

Tôi đã nuốt nước mắt vào lòng.

Vậy mà tôi cũng gửi con cho mẹ để đi lấy chồng. Con tôi khóc đòi theo, nhưng tôi đi vì có lý do của mình. Tôi là người lớn mà

Chỉ cách hơn 30 km mà những lần về thăm con cứ thừa thớt dần. Tôi lại trở thành cái bóng để lướt qua đời con mình.

Đã khuya, nhưng chồng tôi vẫn chờ:

- Hồi chiều có người ghé lại nhắn con bé bị bệnh khá nặng. Mai em về thăm. à! Tết này đón hai bà cháu ra chơi.

Tôi biết anh chẳng vui về gì. Nhưng tôi lại hạnh phúc. Dù đó là thứ hạnh phúc mong manh như những cái bong bóng nước.

Tôi lái xe vào con đường đầy bụi đỏ. Lần này tôi phải đón con về ở với mình. Tôi thầm cười nhớ đến câu nói của bà:

Người lớn làm gì cũng có lý do.

Nhà tôi lao xao kẻ vào người ra. Tôi đâm thẳng vào hàng bông trắng trước ngõ. Mẹ đứng trước mặt tôi từ lúc nào. Hai hàng nước mắt nóng hổi của mẹ khiến tôi rùng mình. Trời mưa! Lại những giọt bong bóng nước